

Visiting the Sick: A Talmudic Exploration
Rabbi Avital Hochstein

ביקור חולים: פרספקטיבה תלמודית
ר' אביטל הוכשטיין

Unit 1: Introduction to Visiting the Sick

יחידה א: פתיחה לביקור חולים

Session 1: On Sickness – Beginning

שיעור א: על חולי - פתיחה

Today we begin our learning sessions on Bikur Holim – visiting the sick. During these sessions we will discuss different sources about illness, the patient's experience, visitation and the identity and intentions of the visitor.

אנחנו פותחים היום חטיבת לימוד שנושאה ביקור חולים. בחטיבה זו נחשוב יחד עם מקורות שונים על נושאים כגון חולי ועל החוויה של היות חולה, על מעשה הביקור ותפקידו וזהותו של המבקר.

Read the literary passages together and after each one, ask yourself: What ideas does this passage raise regarding illness and visiting the sick?

קראו את המקורות שלפניכם, אלו מקורות מההווה שלנו העוסקים בחולי, מחלה, היות חולה, והיות מבקר.

Read the sources aloud, together.

קראו בקול, יחד.

After each text, ask yourself:

ביחס לכל מקור ומקור שאלו את עצמכם:

Were any of the sentiments in the text familiar to you?

האם ישנם סנטימנטים שעלו במקורות והיו לכם מוכרים?

Which emotions, thoughts, acts or perceptions were new or surprising to you?

אילו רגשות, מחשבות, מעשים או פרספקטיבות היו חדשים או מפתיעים עבורכם?

Which emotions, thoughts, characteristics, and actions are raised in the texts regarding illness and visiting?

אילו רגשות, מחשבות, מאפיינים ומעשים עולים בדברים לגבי חולי ולגבי ביקור?

Mooki Tzur, *Fanya Bergstein – The Story of a Poet and a Pioneer*, Ha-Kibutz Ha-Meuhad, Tel Aviv (2014), pp. 52-56.

מוקי צור, פניה ברגשטיין - סיפורה של משוררת וחלוצה, הקיבוץ המאוחד, תל אביב תשע"ד, עמ' 52-56

There is one good thing: my face always looks well. It never reflects my illnesses. An onlooker would never think that I am sick. It's pleasant. But there are also negative sides to that... On the outside I look fine, I appear happy and cheerful to the world. My friends are accustomed to it. Although in Gevet they know well all my illnesses. They are already aware and accustomed to it. They already know all my woes and I must say that I am treated very well.

יש דבר אחד טוב: פני טובים תמיד. אינם מעידים על מחלותיי. איש מן הזד לעולם לא יגיד כי חולה אני. זה נעים. אבל יש בזה גם משהו לא טוב... כלפי חוץ הכול בסדר, שמחה ועליזה אני מופיעה בפני הקהל. החברים כבר רגילים בזה. אולם בגבת מכירים יפה את כל מחלותיי. יודעים כבר ורגילים בזה. יודעים כבר את כל צרותי ועלי לומר שהיחס אלי הוא טוב מאוד.

Yoram Kaniuk on the Hematological Ward, *Between Life and Death*, Yedi'ot Aharonot Publications (2007)

יורם קניוק על המחלקה ההמטולוגית, על החיים ועל המוות, ראה אור בהוצאת ידיעות אחרונות (2007)

Dr. Chava Perry of the hematological ward of Ichilov Hospital has 3 year-old twins. On Purim, they dressed

לדוקטור חוה פרי במחלקה ההמטולוגית באיכילוב יש תאומים בני שלוש. בפורים הם התחפשו לאריה וליצן; האריה כדי

up as a lion and a clown; the lion to scare her, the clown to make her laugh. When I sit in the cancer ward every week I feel like a paper lion and a sad clown. Most of those who sit there, old like me, who have significant others still amongst the living, come with their partners in heart-warming fellowship. This is love I never knew; perhaps this is the last love. The children left home long ago, the grandkids call like fundraisers from the JNF as if they really care; what they truly have is each other. Now they are alone and sitting in this large room to recover, and they are tended by their partners with something that is deeper than compassion; a biological need of sorts to find a replacement for the love they once had. After all, men stood straighter than the gorillas they once were so that they could see each other as they conceived their children and cared for them, and in their old age they gaze at each other once again as there is no one else to see.

Four nurses work in this room who are well-versed in their craft, working like a laughing clock and still smiling after eight hours of juggling in a cage of pain. I've been battling cancer for four years now, so much so that I cannot even be angry at it, for it came from within me and I read the reporters' defamation of the Israeli health care system and I am sorry that I am not Dudu Topaz [Israeli comedian and talk show host], I would teach these reporters a thing or two. One of them even claimed not long ago that the patients are confused by differently colored pills than they were used to. Why? Generic medication is no worse than branded medication, and you can teach any person what color their new pills are. I see a doctor run, they will now save someone who is being closed off behind a curtain, and Dr. Perry is coming to perform a biopsy on his clavicle just as she performed on me, the poor woman is crying. It hurts, and what if the doctor is wrong? The newspapers invented the expression "medical negligence" and every mistake that no person could avoid becomes negligence. A heartless judge even sentenced to prison a doctor who fell asleep during her job and indeed made a mistake, for there is a lack of doctors in the country and those that there are work hard, and there is no doctor in the world who won't make a mistake once. That's how it is. And the judge sentenced her to eight years in prison as though she had killed someone deliberately, and that is similar to forming a political party against lightning strikes.

...

I wonder what will happen if I am to fully recover,

להפחיד אותה, הליצן כדי להצחיק אותה. כשאני יושב במחלקת המסורטנים מדי שבוע אני מרגיש כמו אריה מנייר וכמו ליצן עצוב. רוב האנשים היושבים שם, זקנים כמוני, שיש להם עדיין בני זוג בין החיים, באים עם בני זוגם באחוזה נוגעת ללב. זוהי אהבה שלא הכרתי; זוהי אולי האהבה האחרונה. הילדים מזמן עזבו את הבית, הנכדים כמו תרומה לקרן קיימת מטלפנים מדי פעם כדי לשאול מה נשמע כאילו באמת אכפת להם, ומה שיש להם באמת זה איש את רעותו. עכשיו הם לבדם ויושבים בחדר הגדול הזה כדי להתרפא ומטופלים בבני זוגם במשהו שהוא אפילו עמוק מחמלה; מין הכרח ביולוגי למצוא תחליף לאהבה שחוו פעם. הלוא בני האדם הזדקפו מן הגורילות שהיו כדי שיראו זה את זה בעת עשיית ילדיהם ואז ידאגו להם, ולעת זקנה הם שוב מביטים זה בזה כי אין להם אף אחד אחר כדי לראות.

עובדות בחדר הזה ארבע אחיות חכמות במלאכתן, העובדות כמו שעון צוחק ועוד מחייכות אחרי שמונה שעות של להטים בתוך הכלוב של הכאב. כבר ארבע שנים אני מותקף על ידי סרטנים, שאפילו לכעוס עליהם אינני יכול, כי הלוא מתוכי באו ואני קורא את דברי הבלע של העיתונאים המשמיצים את מערכת הבריאות הישראלית ומצטער שאינני דודו טופז ומלמד את העיתונאים האלה דבר או שניים. אחד מהם אפילו טען לא מכבר כי מבלבלים את החולים עם כדורים בצבע שונה ממה שהורגלו בו וזה נורא. למה? תרופות גנריות אינן פחות טובות מתרופות מקוריות וניתן ללמד כל אדם באיזה צבע הכדורים החדשים צבועים. אני רואה רופא רץ, הוא יציל עכשיו מישהו, שסוגרים עליו וילון, ודוקטור פרי באה לעשות לו ביופסיה בעצם הבריה כמו שהיא עשתה לי, האישה המסכנה בוכה. זה כואב, ומה אם הרופא יטעה? העיתונאים המציאו ביטוי "רשלנות רפואית" וכל טעות שאין בן אנוש שלא יחטא בה נהיית הפקרות. שופט חסר לב אפילו שלח רופאה שנרדמה בעת עבודתה ואכן שגתה, שהרי בארץ חסרים רופאים ואלה שישנם עובדים קשה, ואין רופא בעולם שלא יטעה פעם. ככה זה. והשופט שולח אותה לשמונה שנות מאסר כאילו הרגה מישהו בכוונה שזה כמו להקים מפלגה נגד מכות ברק.

...

medical miracles and salvation from death have happened to me twice in recent years, how will I live without the human component I witness now. Without seeing the last love?

אני חושב מה יקרה אם אחלים, נסים רפואיים והצלה ממוות כבר קרו לי פעמיים בשנים האחרונות, ואיך אחיה בלי העידון האנושי שאני עד לו. בלי לראות את האהבה האחרונה?

Rachel, from "Safiah"

רחל

To wake up in the dawn
To an irrelevant day, and to feel:
Stabbing into your heart, stabbing and gnawing,
The teeth of despair:
Through momentary gaps the rotten string of life
Is threaded with a weak hand
Again and again -
What would the healthy know of this terrible hour?

לְהִקִּיץ בְּבֵית-הַחֹלִים בְּבֶקֶר הַשָּׁכֶם,
לְקִרְאת יוֹם טָפֵל, וְלַחֹשׁ:
נִנְעֻצוֹת בְּבֶשֶׁר לְבָבָהּ, הַנֶּעֱצָ וְכָרֶסֶם,
שְׁנֵי-יְאוֹשׁ:
בְּנִקְבֵי רִגְעִים חֹטֵט חַיִּים הֶרְקוּב
לְהַשְׁחִיל בְּיַד חֲלָשָׁה
שׁוּב וְשׁוּב -
מֵה יֵדַע הַבְּרִיא מִשְׁעָה הַזֹּאת הַקְּשָׁה?

In the hospital, the day grows dark
And the night grows strong;
And then it will creep up softly
The great reconciliation, the peace;
The doctor's footfalls will be heard in the corridor,
And a comforting hand
Will touch yours gently.
What would the healthy know of this good hour?
Rachel, from "Safiach".

בְּבֵית-הַחֹלִים אֶךְ מִחֲשִׁיךְ הַיּוֹם
וְכִבֵּר הַלַּיְלָה מִשְׁלֵט;
אֲחֲרָיו יִצְנָחוּ יְבוֹאוּ בְלָאֵט
הַפִּיּוֹס הַגָּדוֹל, הַשְּׁלוֹם;
קוֹל צַעְדֵי הַרְפָּא בְּפִרוֹזְדוֹר יִשְׁמַע,
וְנִגְעָה בְּיַד רַכּוֹת
יְד-נִחְמָה.
מֵה יֵדַע הַבְּרִיא מִשְׁעָה הַטּוֹבָה הַזֹּאת?

Do any of the passages contradict themselves? If so, in what way and why? האם היו מקומות שבהם שמעתם קולות שונים בתוך המקורות?

Finally, do you have any personal stories about illness or visiting the sick that you would like to share with your study partner? What was difficult and what helped you deal with the situation? לסיום החברותא הפותת שלהם: חשבו, האם יש לכם סיפור אישי משלכם על חולי או ביקור שאתם רוצים לשתף בו את החברותא שלכם, מה היה לכם בסיטואציה מאתגר ומה היה לעזר?